

Teza: tymczasowe zawieszenie w czynnościach zawodowych.

Fakt prowadzenia postępowania karnego przeciwko radcy prawnemu stanowi formalną przesłankę do rozważenia zastosowania tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych, przewidzianego w art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Jednakże ustawa ta wymaga, aby stosując taki środek zapobiegawczy, zaistniały szczególnie uzasadnione okoliczności sprawy.

sygn. akt: WO-29/20

POSTANOWIENIE

z dnia 26 czerwca 2020 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Dariusz Drozdowski/sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Karolina Szał

SWSD Jolanta Ruszczak

Protokolant: Anna Kuchniak

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2020 r. zażalenia L. J. na zarządzenie Przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt: DO 105/18, o pozostawieniu bez rozpoznania wniosku L. J. z dnia 13 lutego 2020 r. o tymczasowe zawieszenie radców prawnych A. Ś. i B. M. w czynnościach zawodowych, na podstawie art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

Uzasadnienie

L. J. pismem z dnia 22 sierpnia 2018 r. wniósł do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu A. Ś., której - jako sędziemu dyscyplinarnemu rozpoznającej jego sprawę - zarzucił popełnienie szeregu przewinień dyscyplinarnych. Z kolei pismem z dnia 23 sierpnia 2018 r. L. J. wniósł do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu B. M., któremu - jako rzecznikowi dyscyplinarnemu prowadzącemu jego sprawę - także zarzucił popełnienie szeregu przewinień dyscyplinarnych.

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2018 r., sygn. akt: RD 599/18, odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego A. Ś. wniesionej przez L. J.. Od tego postanowienia L. J. wniósł odwołanie z dnia 4 października 2018 r. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W.. Odwołanie L. J. zostało rozpoznane na posiedzeniach odbytych w dniach 13 lutego 2019 r. i 8 listopada 2019 r. Postanowieniem z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. akt: DO 105/18, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie z dnia 18 sierpnia 2018 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Jednakże zanim zapadło postanowienie z dnia 8 listopada 2019 r. L. J. na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wniósł o zawieszenie postępowania z jego odwołania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy radcy prawnego A. Ś. i radcy prawnego B. M. przez sąd karny, a w przypadku nie uwzględnienia tego wniosku wniósł

o tymczasowe zawieszenie radcy prawnego A. Ś. i radcy prawnego B. M. w czynnościach zawodowych radcy prawnego na podstawie art. 65² ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postanowieniem z dnia 13 lutego 2019 r. oddalił wniosek o zawieszenie postępowania. Zażalenie L. J. z dnia 20 marca 2019 r. na to postanowienie zostało oddalone przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2019 r., sygn. akt: WO- 86/19.

W takich okolicznościach, ale jeszcze zanim zapadło postanowienie z dnia 8 listopada 2019 r. o utrzymaniu postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia, Przewodniczący Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. zarządzeniem z dnia 9 września 2019 r., sygn. akt DO 105/18, zarządził pozostawienie bez rozpoznania wniosku L. J. z dnia 13 lutego 2019 r. o tymczasowe zawieszenie radcy prawnego A. Ś. i radcy prawnego B. M. w czynnościach zawodowych radcy prawnego. Uzasadniając to rozstrzygnięcie Przewodniczący Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wskazał, że instytucja zawieszenia radcy prawnego w czynnościach zawodowych nie mogła mieć zastosowania w tej sprawie, ponieważ radcy prawnemu A. Ś. i radcy prawnemu B. M. w postępowaniu dyscyplinarnym nie postawiono zarzutów popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

To zarządzenie z dnia 9 września 2019 r. zaskarżył L. J.. W zażaleniu z dnia 9 października 2019 r. L. J. zarzucił, że zarządzenie jest całkowicie chybione i nieprawdziwe, ponieważ wobec radcy prawnemu A. Ś. i radcy prawnemu B. M. toczy się postępowanie karne w fazie in personam przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Woli w W. pod sygn. akt: III K 1087/19. Skarżący wskazał, że w tym postępowaniu z jego aktu oskarżenia wymienieni są oskarżeni o popełnienie przestępstw z art. 212 § 1 k.k. w zbiegu z art. 216 § 1 k.k. w zbiegu z art. 235 k.k. i art. 236 § 1 k.k. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia.

Zażalenie nie jest zasadne.

Na podstawie art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny przeciwko któremu toczy się postępowanie dyscyplinarne lub karne, może być tymczasowo zawieszony w czynnościach zawodowych przez sąd dyscyplinarny w szczególnie uzasadnionych okolicznościach sprawy. Postanowienie o tym zawieszeniu wydaje sąd dyscyplinarny z urzędu bądź na wniosek stron.

Z akt sprawy nie wynika, aby przeciwko radcom prawnym A. Ś. i B. M. toczyło się postępowanie dyscyplinarne. Z rozpatrywanego zażalenia miałyby natomiast wynikać, że przeciwko tym radcom prawnym toczy się postępowanie karne z aktu oskarżenia żalącego się L. J.. Fakt prowadzenia postępowania karnego przeciwko radcy prawnemu stanowi formalną przesłankę do rozważenia zastosowania tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych przewidzianego w art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Jednakże ustawa o radcach prawnych wymaga, aby stosując ten środek zapobiegawczy zaistniały szczególnie uzasadnione okoliczności sprawy.

Tymczasowe zawieszenie radcy prawnego w czynnościach zawodowych nie jest wymierzaniem sprawiedliwości dyscyplinarnej wobec podejrzenia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, czyli - inaczej mówiąc - nie jest wymierzaniem kary za dotychczasowe zachowanie radcy prawnego. Istotą i celem tej instytucji jest natomiast zabezpieczenie przed ewentualnym nienależytym wykonywaniem czynności zawodowych przez radcę prawnego oskarżonego w procesie karnym, czy w dochodzeniu dyscyplinarnym, mimo niewątpliwie niepomijanego domniemania niewinności.

Zaskarżone zarządzenie zapadło w okolicznościach, gdy wobec radców prawnych A. Ś. i B. M. nie było prowadzone żadne postępowanie dyscyplinarne na podstawie ustawy o radcach prawnych. Tym samym takich spraw nie prowadził też żaden sąd dyscyplinarny samorządu radców prawnych. Stąd wniosek skarżącego o tymczasowe zawieszenie radców prawnych w czynnościach zawodowych nie miał żadnej podstawy prawnej i faktycznej i mógł zostać przez przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego na podstawie art. 93 § 2 k.p.k. odpowiednio zastosowanego na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych pozostawiony bez rozpoznania.

Co się zaś tyczy nowej - przywołanej w zażaleniu - okoliczności prowadzenia przeciwko wymienionym radcom prawnym postępowania karnego, to stwierdzić należy, że ta okoliczność nie była objęta przedmiotem rozpoznania zaskarżonego zarządzenia. Nadto zastosowanie środka zabezpieczającego w postaci tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych radcy prawnego ma na celu zabezpieczenie przed ewentualnymi niepożądanymi jego działaniami, które mają wynikać z oceny okoliczności sprawy będącej przedmiotem postępowania karnego lub dyscyplinarnego, i muszą to być szczególne okoliczności. W tej sprawie nie było w chwili orzekania jakichkolwiek przesłanek do badania ewentualnych podstaw do merytorycznego badania wniosku skarżącego o zawieszenie w czynnościach zawodowych, ponieważ kwestia wszczęcia postępowania karnego przeciwko radcom prawnym w ogóle nie była podnoszona i nadal pozostaje poza kognicją sądów dyscyplinarnych.

Wszystko to w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wskazuje na bezzasadność zażalenia i zgodność z prawem zaskarżonego zarządzenia.